De acelaşi autor:

Istorie şi mit în conştiinţa românească Jocul cu trecutul. Istoria între adevăr şi ficţiune Două secole de mitologie naţională Mitologia ştiinţifică a comunismului Sfârşitul lumii. O istorie fără sfârşit Pentru o istorie a imaginarului România, ţară de frontieră a Europei Mitul democraţiei

Între înger şi fiară. Mitul omului diferit din Antichitate până în zilele noastre Jules Verne. Paradoxurile unui mit Omul şi clima. Teorii, scenarii, psihoze.

Tinereţe fără bătrâneţe. Imaginarul longevităţii din Antichitate până astăzi Occidentul. O interpretare istorică Napoleon III cel neiubit

„Germanofilii”. Elita intelectuală românească în anii Primului Război Mondial Franţa, hegemonie sau declini Tragedia Germaniei: 1914 – 1945 Capcanele istoriei. Elita intelectuală românească între 1930 şi 1950

Istoriile mele. Eugen Stancu în dialog cu Lucian Boia Explorarea imaginară a spaţiului De ce este România altfell Eugen Brote (1850 – 1912). Destinul frânt al unui luptător naţional Sfârşitul Occidentului l Spre lumea de mâine Balcic. Micul paradis al României Mari Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări

Suveranii României: Monarhia, o soluţiei Cum s-a românizat România Mihai Eminescu, românul absolut.

Facerea şi desfacerea unui mit

LUCIAN BOIA

ROMÂNIA LUI „CA ŞI”.

Mic studiu de sociologie a inculturii

HUMANITAS

© HUMANITAS, 2015

ISBN 978 – 973 – 50 – 5112 – 9 Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Naţională a României.

EDITURA HUMANITAS

Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/4088350, fax 021/4088351 www.humanitas.ro

Este teroarea intelectualului român. Toate ca toate, dar asta nu. Cu orice preţ, omul trebuie ferit de păcatul de moarte al cacofoniei, care pândeşte la tot pasul.

Ca în atâtea alte rânduri, românii au preluat ideea, dar nu s-au mulţumit s-o preia; au adaptat-o creator, modificând-o pe ici, pe colo,

şi anume prin părţile esenţiale.

SĂ VEDEM CUM STAU LUCRURILE. în greceşte, *kakos* înseamnă „rău”. Cacofonia, cu alte cuvinte, poate fi definită ca o îmbinare de sunete cu efect auditiv neplăcut.

Ce e neplăcut când spunem, de pildă (iau un exemplu la întâmplare), „banca comercială”? Nu e nici frumos, nici urât, nici plăcut, nici neplăcut, nu e în niciun fel. Românul vigilent sesizează însă imediat cacofonia. „Ca „de la *bancă* se întâlneşte cu „co” de la *comercială*, iar rezultatul, *caco*, este de-a dreptul scandalos. Acesta e sensul pe care l-a căpătat cacofonia la români (nu pentru toţi, dar pentru cei mai mulţi): ceva cu *caca*. Că deranjează sau nu auzul e de mai mică importanţă. Pot să miaune concomitent toate mâţele din lume, pe toate acoperişurile; nu-i cacofonie, fiindcă nu-i cu *caca*. E doar cu pisici.

Pe lângă faptul că nu-i deloc corectă, această alunecare de sens ne împinge într-o zonă riscantă, plină de turbulenţe; asta fiindcă, în limba română, particulele „că „cu „şi altele asemenea sunt cu deosebire frecvente, iar coliziunea lor aproape inevitabilă.

Rezonabil ar fi să lăsăm vorbirea să curgă în voie, apelând la soluţii de avarie strict acolo unde cacofonia e flagrantă şi deranjantă. De pildă, „am aflat că Călinescu „e clar că nu sună bine. Dacă în discuţie e bine-cunoscutul istoric şi critic literar, scăpăm uşor din încurcătură apelând la iniţială prenumelui: „am aflat că G. Călinescu…”. De data asta am scos-o la capăt, dar nu e sigur că vom reuşi şi data viitoare. Cacofoniile *à la roumaine* vin una după alta: o avalanşă neîntreruptă în vorbirea românească.

Unii, nu puţini, sunt partizani ai intransigenţei totale, nu iartă nimic. Românul, de felul lui nu prea înclinat spre aplicarea strictă a regulilor, s-a găsit să procedeze fără cruţare într-o chestiune cu totul secundară, şi peste toate punând în aplicare o definiţie înţeleasă pe de lături. Vânătoarea de cacofonii a devenit pentru unii un soi de sport intelectual, în redacţii, corectorii sunt cu ochii-n patru: nicio combinaţie „cacofonică” n-are şansa să treacă. Cenzură în toată regula.

ORIGINILE INTERESANTULUI FENOMEN, chiar dacă nu se pierd în noaptea timpurilor, datează totuşi de ceva vreme. Mama mea, elevă de liceu prin anii ’30, îşi amintea cum profesoara de română venise cu o întreagă teorie în jurul acestui arzător subiect; concluzia ei, încurajatoare, era că, în aproape toate cazurile, cacofonia (în accepţia

românească a termenului) poate fi evitată, rămânând doar două inevitabile excepţii: Biserica Catolică şi Ion Luca Caragiale. Gândindu-se bine, a rezolvat-o şi cu Biserica Catolică, căreia i s-ar putea spune, „necacofonic", Biserica Romano-Catolică (fie şi cu riscul de a-i expulza din sânul ei pe greco-catolici). E curios că nu s-a orientat spre o soluţie la fel de simplă şi în cazul lui Caragiale: I.L. Caragiale, în loc de Ion Luca Caragiale. Astfel, problema ar fi complet rezolvată, şi dosarul definitiv închis. Mă întreb – fiind vorba de Caragiale – cum de l-au botezat ai lui atât de cacofonic. Şi încă nu pe oricine, ci pe cel mai de seamă prozator român, care măcar sub acest aspect ar fi trebuit să se prezinte impecabil (bine, de acord, n-aveau cum să ştie... Poate că, fiind greci de origine, nu asimilaseră încă sentimentul românesc al cacofoniei...

Să reţinem aşadar că se poate vorbi româneşte şi fără efecte... scatologice. Se cere doar atenţie, multă, foarte multă atenţie, fiindcă că-urile (iată, m-a luat vorba pe dinainte, şi am şi comis o inadvertenţă), deoarece că-urile (aşa e mai bine) şi alte particule înrudite îţi sar în faţă atunci când te aştepţi mai puţin (cum mi s-a întâmplat adineauri). Intelectualul român, conştient de misiunea ce-i revine, îşi cheltuieşte o parte din energia creatoare luptând eroic să stârpească cacofoniile. „Să stârpească cacofoniile": iar am căzut în păcat; hotărât lucru, nu sunt destul de atent, e mai bine s-o las baltă şi să trec la punctul următor.

E PUNCTUL CENTRAL AL DISCUŢIEI NOASTRE: fenomenul *ca şi*. Apariţia acestui curent înnoitor în vorbirea şi cultura românească e învăluită în oarecare mister. Nu ştiu dacă „ca şi" liarăşi! sunt incorigibil; rog corectura să îndrepte cum poate mai bine). Ziceam că nu ştiu dacă „ca şi „(chiar, nu-mi dau seama cum ar trebui să dreg fraza ca să scap de nenorocita asta de cacofonie), aşadar – gata, curaj, merg mai departe, fie ce-o fi – nu ştiu dacă „ca şi" îşi are originea exclusiv în subtilele strategii de evitare a combinaţiilor cacofonice. Se poate să fi concurat la apariţia sa şi alte surse. Oricum, pentru fundamentaliştii unei limbi române unde „ca „n-are voie să se întâlnească cu „că" (iar!), a fost ca un colac de salvare. Mai bine spus, şi pe înţelesul oricui, „ca şi un colac de salvare". Odată ce zicem „ca şi" în loc de „ca", şi-ul acesta binecuvântat elimină fără drept de apel orice combinaţie de vocabule urât mirositoare.

Zis şi făcut. *Eu, ca coleg* devine *eu, ca şi coleg*. Altminteri, ar fi

trebuit să ne resemnăm cu cacofonia. Veţi spune că nu era chiar atât de supărătoare în cazul citat. Înţelegeţi însă (şi vă promit că voi face un efort ca să înţeleg şi eu) că un principiu e un principiu. Nu se mai admit cacofoniile de niciun fel. Cum? Să ocolim dificultatea, spunând ceva în genul: „Eu, în calitate de coleg"? Prea complicat, lungim fraza de pomană. La ce bun, când îl avem pe micul, simpaticul şi repede săritorul la nevoie „ca şi". Ne-am înţeles, aşadar: Eu, ca şi coleg. Punct.

E drept, Academia Română n-a omologat încă ingenioasa inovaţie. Să sperăm că o va face. Doar şi-a dovedit, în urmă cu ceva ani, receptivitatea la soluţii revoluţionare, atunci când membrii înaltului for cultural, ştiinţific şi aşa mai departe au decis, aproape în unanimitate, revenirea la! din a, adică la *a*, motivul ştiinţific fiind acela că i-ul era o lamentabilă rămăşiţă comunistă. Hotărâţi să lovească fără cruţare în tot ce ţinea de comunism, academicienii au avut atunci de ales între două opţiuni majore. Prima ar fi fost aceea de a-şi da cu toţii demisia, autodizolvându-se, ţinând seama de faptul că, deşi şi-au zis din nou Academia Română, nu erau urmaşii Academiei autentice, desfiinţată de regimul comunist, ci ai Academiei Republicii Populare Române, pusă în locul acesteia în 1948. Cea de-a doua opţiune, reforma ortografică, a fost însă preferată în cele din urmă, nu-mi dau seama de ce. Oricum, ponosul a căzut pe *î*, biată literă compromisă. Ne-am despărţit de comunism, schimbându-l pe *l* cu *a* (şi procedând, în mai toate sectoarele, la reforme similare).

DAR SĂ REVENIM LA OILE NOASTRE (nu e, Doamne fereşte, vreo aluzie la vorbitorii *cu ea şi*, ci doar o expresie preluată din franceză care vrea să spună „să revenim la subiect"). Am văzut cât de elegant s-a rezolvat problema cu „eu ca coleg" prin simpla înserare a unui *şi*. Dar ce supărare am avea cu „eu ca profesor" sau „eu ca medic"? Aici, ce e drept, n-avem de incriminat nicio cacofonie, dar trebuie să admitem că îşi spune cuvântul, cât se poate de justificat, un principiu de uniformitate: ori ne exprimăm într-un fel, ori altminteri. Dacă e *cu ea şi*, apoi să fie *cu ea şi*, şi gata! Vom zice, în consecinţă, „eu ca şi profesor" şi „eu ca şi medic".

Vom zice, mai cu seamă, „eu, ca şi politician", „eu, ca şi parlamentar". Parlamentul României e locul unde se fac legile, dar şi unde, între două voturi, se stâlceşte limba română cu o lăudabilă perseverenţă. Nu dispunem de date statistice, dar este dincolo de orice dubiu că mai bine de jumătate din personalul politic al României se

exprimă *cu ea şi*.

Există însă o soluţie şi mai subtilă. Faţă de atât de popularul curent *ca şi*, susţinătorii ei alcătuiesc un grup restrâns şi oarecum elitist. Un fel de sectă. Sunt adoratori ai *virgulei*. Iată panaceul: câte nu se pot face cu o virgulă inteligent plasată! Ca să ne limităm la subiectul nostru, virgula rupe cacofonia, mai ceva decât şi-ul. „Eu, ca coleg”, cacofonie. „Eu, ca, coleg”, exprimare impecabilă şi, să o recunoaştem, de-a dreptul elegantă. De precizat că, dacă în scris efectul vizual e suficient, atunci când vorbim virgula trebuie să se şi audă, altminteri nu şi-ar îndeplini menirea. Cum se poate rosti şi auzi o virgulă? Păi, foarte simplu, îi zici pe nume: *virgulă*, doar aşa o cheamă. Cu voce tare, ca să audă tot omul. „Eu, ca virgulă coleg”. Vedeţi ce simplu e? Şi, prin generalizare, la fel ca în cazul lui *ca şi*, chiar dacă n-ar mai fi imperios nevoie de vreo intervenţie: „eu, ca virgulă profesor”, „eu, ca virgulă medic”...

Acum mă gândesc că n-ar fi rău să aplicăm metoda până la ultimele ei consecinţe şi să pronunţăm, cu adevărat, toate virgulele. Vreau să spun: să ducem metoda până la ultimele ei consecinţe şi să pronunţăm virgulă cu adevărat virgulă toate virgulele punct. Incontestabil, fraza ar câştiga mult în precizie şi limpezime.

Să ne concentrăm totuşi asupra fenomenului dominant. Constat cum şi printre minoritari, adică printre cei care nu au româna ca limbă maternă (ca şi limbă maternă), *ca* şi-ul e în plin avânt. S-au luat, se înţelege, după români, străduindu-se să se exprime ca şi ei (nu vă neliniştiţi, ăsta e un *ca şi* legitim!). Pot fi bănuiţi cel mult de naivitate. Cum de le-a trecut prin minte că tocmai de la români poţi învăţa să vorbeşti corect româneşte?

DOUĂ ROMÂNII STAU FAŢĂ-N FAŢĂ: România lui *ca* şi România lui *ca şi*. Cea dintâi este o Românie care vine din trecut, tânjind după o limbă română, se pare, depăşită. Cea de-a doua, hotărât majoritară, câştigă teren pe zi ce trece. Viitorul se pare că-i aparţine. Vom ajunge să ne exprimăm cu toţii (dacă nu noi, urmaşii noştri) întocmai ca ei.

Nimic nu e mai la îndemâna celor mulţi decât limba pe care o vorbim. În treburile sociale şi politice, poporul e suveran mai mult în teorie. Asupra limbii însă, suveranitatea lui e cât se poate de reală. Limba aparţine tuturor, în egală măsură. Şi, cum cei care vorbesc la nimereală sunt mai numeroşi decât păstrătorii regulilor, direcţia nu e greu de anticipat: orice limbă, cu timpul, se deteriorează. Sau

evoluează, dacă ne place să spunem așa. Când o greșeală ajunge să fie împărtășită de mai toți, încetează să mai fie greșeală și devine la rândul ei normă – pe care alte greșeli se vor grăbi să o încalce. E uluitor cum au reușit strămoșii noștri să-și bată joc de limba latină. Ovidiu, exilat la Tomis, sesizase deja o nepotrivire. îl citez: „Aici eu sunt barbarul, pe care nimeni nu-l înțelege, iar proștii de geți izbucnesc în râs când aud vorbindu-se latinește". Până la urmă, „proștii de geți** au învățat limba cuceritorilor, dar cum au învățat-o, vai de capul lor. Româna e o latină stricată, stricată rău de tot. La fel ca toate celelalte limbi romanice. După cum sună franceza, galii, strămoșii francezilor de astăzi, trebuie să fi vorbit foarte amuzant latinește, încă din primul moment.

Și atunci, cum va arăta româna peste o mie de ani? Sunt tentat să zic că nu va arăta în niciun fel, adică nu va mai fi (nicio grijă, nici maghiara nu va mai fi). Dacă, în ciuda acestei poate prea sumbre previziuni, va continua totuși să existe, cu siguranță că va fi foarte diferită de limba română de azi. Textele noastre – admițând că vor mai interesa pe cineva, lucru îndoielnic – vor putea fi descifrate doar de erudiți foarte specializați. Îmi place să cred însă că măcar *ca* și-ul va străbate secolele, ca mărturie (ca și mărturie) a civilizației românești de început de mileniu.

BINE, VEȚI SPUNE, să nu facem din țânțar armăsar. Lasă-i să vorbească cu *ca și* dacă asta le dă sentimentul că se exprimă elevat. Ce e drept, ne zgârie auzul (celor care încă îl mai avem), dar sunt necazuri mai mari astăzi în România. Până *la ea și*, e de văzut cum o scoatem la capăt cu funcționarea statului, cu clasa politică, cu corupția și cu sărăcia...

Pe de o parte, așa e. *Ca și*, în sine, este o afecțiune minoră. Supărătoare, dar minoră. Pe de altă parte însă, nu e doar așa. Fenomenul *ca și* trebuie luat în considerare și ca un simptom. Un simptom, printre multe altele, al unei maladii grave, care e pe cale de a invada întreaga națiune.

MALADIA ASTA SE NUMEȘTE *confuzia valorilor*. Pe vremuri, apele erau net despărțite între o elită de bună formație intelectuală și o masă analfabetă sau semianalfabetă. O asemenea fractură socială nu e de idealizat, dimpotrivă, dar nu păcatele vechii Românii ne preocupă acum. Mă îndoiesc că printre intelectualii interbelici ai fi putut descoperi vreunul care să se exprime *cu ea* și *sau cu ea virgulă*. A venit

apoi comunismul care a dat de pământ cu vechea intelectualitate şi a amestecat ce s-a mai ales din ea cu o nouă „elită”, extrasă (cam repede!) din masa aceea până mai ieri analfabetă şi semianalfabetă. A rezultat un inextricabil amestec de valoare şi nonvaloare care s-a perpetuat – şi chiar s-a amplificat – şi după căderea regimului comunist. Oamenii lui *ca şi* nu sunt neştiutori de carte. Au studii, au diplome, ocupă adesea poziţii-cheie în societate, în sistemul politic cu deosebire, dar şi în viaţa intelectuală. Mă întreb, odată ce nu sunt capabili să-şi regleze puţin vorbirea românească, dacă nu cumva întreaga lor formaţie n-o fi tot de tipul *ca şi*.

Necazul este că nu dispunem de nicio instanţă care să separe grâul de neghină. Suntem cu toţii intelectuali „mai mult sau mai puţin oneşti”. Cei mai puţin oneşti au chiar un avantaj faţă de ceilalţi. Nefiind împovăraţi de prea multe gânduri şi scrupule, sunt mult mai eficienţi la dat din coate şi la căţărat, la ajuns sus, cât mai sus. „Avem valoare”, recunoştea cu modestie un distins mafiot, în timpul liber profesor universitar, se înţelege.

Într-adevăr, doar cine nu vrea – dar să nu vrea nici în ruptul capului – nu ajunge astăzi în România să predea la vreo instituţie de învăţământ superior. Printre invenţiile specific româneşti se numără şi fabuloasa reţea de universităţi private, care, îndată după 1989, au răsărit precum ciupercile după ploaie. Meritul lor de necontestat e acela de a fi multiplicat rapid, la toate nivelurile, clasa intelectualilor sau, mai precis, a celor care posedă diplome de intelectuali. Confuzia între valoare şi impostură e însă prezentă şi în instituţiile de învăţământ cu tradiţie (cu o tradiţie cam şubrezită), care beneficiază, în principiu, de un anume prestigiu. Ce e bine e că tot noi ne apreciem pe noi înşine. Şi zicem că calitatea (că virgulă calitatea) învăţământului şi a cercetării nu-i tocmai rea. Ba, la drept vorbind, e aproape bună. Dovadă: cutare universitate (sau facultate) e prima din ţară. E drept, se aşază la coadă în clasamentul universităţilor europene, dar nimeni nu le poate rezolva pe toate deodată. Rămâne deocamdată performanţa de a fi prima în România.

Uneori – chiar deseori – românii găsesc nişte soluţii de te-ntrebi cum de-au putut să le treacă prin minte. Ştiţi unde sunt formaţi la noi arhiviştii? La Academia de Poliţie: relaţia poliţiei fiind evidentă cu tot ce ţine de documentele istorice. O absolventă a avut dificultăţi, nu glumă, dând a vrut să se înscrie în Statele Unite la un doctorat de

istorie. Americanii chiar că nu înţelegeau cum poate fi desăvârşită formaţia unui poliţist printr-un asemenea doctorat. Li s-ar fi părut mai normal ca solicitanta să fugărească hoţii decât să caute potcoave de cai morţi în vremurile apuse. Până la urmă, s-au lămurit. Li s-a explicat că fata e din România.

Fabrica românească de doctorate funcţionează impecabil, la capacitate maximă. Cum tot mai puţini adolescenţi îşi iau bacalaureatul, se apropie momentul când vom avea mai mulţi doctori decât absolvenţi de liceu. Doctoratul se poate *face* (asta e metoda veche, cam desuetă), se poate *plagia* sau se poate *cumpăra*. Trei variante, la alegere. Ultima, la un preţ convenabil; vă asigur că merită. Au apărut, ce-i drept, o mulţime de suspiciuni de plagiat în ultima vreme. Cele mai multe, nejustificate. „Doctorii" n-au plagiat nimic, nici n-au timp de aşa ceva, sunt toţi oameni ocupaţi. Au plagiat alţii pentru ei (uneori, se pare, chiar conducătorii de teză... din propriile lucrări, ca să nu-şi piardă prea mult timp cu căutatul). Asta, de acord, nu-i deloc corect. Doctoranzii crezuseră că cei care şi-au asumat misiunea să le dea o mână de ajutor le scriu lucrările „pe bune" şi, când colo, respectivii le-au tras chiulul copiind la repezeală texte gata făcute (cine ştie, poate la rândul lor plagiate).

Să plagiezi e uşor, să dovedeşti un plagiat e însă treabă anevoioasă. Un elev de ciclu gimnazial (chiar şi unul de şcoală primară, dacă e supradotat) ar rezolva-o repede, comparând pagini identice şi constatând că într-adevăr sunt identice. Însă tocmai genul acesta de abordare facilă trebuie evitat. E o comisie la Ministerul Educaţiei care şi-a luat treaba în serios şi nu se lasă păcălită de impresii superficiale. Dacă o teză pare a fi plagiată, asta nu înseamnă că şi este. De presupus, mai curând, că nu e. Cu siguranţă, nu este. În orice caz, nu când e vorba de lucrări *aparent* plagiate ale unui prim-ministru şi unui viceprim-ministru. Nici chiar aşa. Oamenii ăştia sunt totuşi corecţi. Dacă nici ei n-ar fi corecţi, unde ar ajunge ţara!

N-o să vă vină să credeţi (dacă nu ştiţi deja), dar în România până şi serviciile secrete au academia lor de înalte studii. Pepinieră, fireşte, de doctori.

Cum se dau şi cum se iau respectivele doctorate e desigur secret, fiind vorba de servicii secrete. Temele de cercetare prioritare ar putea fi trasul cu urechea şi privitul prin gaura cheii. Domnul viceprim-ministru, despre care tocmai a fost vorba, autor el însuşi al

unui foarte apreciat plagiat, e conducător de teze la pomenita instituţie. De teze plagiate, se înţelege: doar asta e specialitatea lui. Oricum, serviciile secrete n-au în această privinţă nici cea mai mică răspundere: misiunea lor e să-i anihileze pe terorişti, nu să-i inoportuneze pe plagiatori.

Dar originalitatea românească supremă – la care lumea întreagă priveşte cu uimire, nu e clar încă dacă şi cu invidie – stă în transformarea puşcăriilor în centre de cercetare ştiinţifică. Doar faptul că nu sunt încă abilitate să confere doctorate le mai deosebeşte de universităţi şi de institutele Academiei. Randamentul lor e însă deja cu mult mai mare. Dacă un cercetător sau un profesor universitar produc o carte la câţiva ani (asta, în varianta optimistă), harnicii puşcăriaşi ajung să scrie (sau măcar să semneze, admiţând că ştiu să se iscălească) până la cinci volume pe an. Sigur, au şi timp, cât e ziua de lungă. Să precizăm că nu sunt texte uşurele, scrise aşa, ca să se afle în treabă, ci – în spiritul strict al regulamentului – lucrări ştiinţifice solid fundamentate, contribuţii originale într-o varietate de domenii. Edituri devotate cercetării româneşti le publică în regim de urgenţă, în timp ce distinşi profesori universitari se simt onoraţi să le coordoneze şi să le prefaţeze (fără niciun stimulent financiar, n-are rost să faceţi asemenea insinuări). Singurul lucru în neregulă – după părerea mea – este că acestor truditori pe ogorul ştiinţei nu li se scade, pentru fiecare carte, decât o lună din pedeapsă. Meschină răsplată, când te gândeşti că până şi cei mai străluciţi savanţi ai lumii n-ar fi reuşit asemenea performanţe, în lipsa totală a instrumentelor de lucru: biblioteci de specialitate, laboratoare… Ei bine, chiar şi în ciuda condiţiilor vitrege, oamenii noştri o scot la capăt. Spre marele câştig al culturii româneşti. Al culturii *ca şi*: despre ea vorbim.

CUM REUŞESC ROMÂNII să le facă pe toate puţin altfel (şi uneori altfel de-a binelea) este secretul lor, şi numai al lor. România se înfăţişează *ca şi* o ţară europeană. Când va fi oare nu numai *ca şi*, ci chiar europeană, cu adevărat?